

PERIÒDICH POLÍTIC VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció i Administració: carrer de Ronda del Universitat, número 6, Barcelona
 — VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 1 quarton. — Surt a llum los divendres abda regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 reals trimestre; Extranger, 16. —

LO VIATJE A MURCIA

Ja diu lo ditxo que en las grans ocasions es quan se coneixen los grans homes.
 Y aquí están en Romeret y en Cánovas pera testimoniarlo.

Lo cólera va a Murcia y es precis que 'l goberno vagi.
 Donchs se fa que 'l cólera visiti al govern, y llestos.

Y vetaquí lo cólera a Madrid de real ordre.
 Aixó sí qu' es saberla llarga!
 Que 'l rey vol anar a Murcia!

Donchs no senyor. Se representa lo saynete *L' amagada d' ou*, y encara que 'l públich xiuli li la pessa, com que ja ha pagat la entrada, la empresa hi surt guanyant.

Y ja tenim al ministri com una bassa... de oli, y tranquils tots y satisfets per haber passat lo perill.

Pero ¡ay! donde menos se piensa salta la liebre, y aixís va passarli al gardunyeco ministro.

Quan mes assegurat y lluny se creya del horripilant microbi, las oposicions li fan entendre com dos y dos fan quatre, que té d' anar a Murcia, y 'l creuhen tan capás de ferbo, que després de riuresse a sas barbas, un diputat, lo marqués de Sardoal, esclama:

— Senyor ministre, jo 'm jugo tot lo que vosté vulga que no es vosté capás d' anar a Murcia.

Recristol! Ahont es la negra honrilla?
 Empipat llavors lo ministre decideix anarhi.

Y ja tenim al *Héroe por fuerza*.
 Primer de tot s' encomana a Deu, a sa mare y a tota la parentela.

Després se penja al coll uns escapularis de Santa Rita, advocata d' impossibles, pera que lo lliure de la por, y pren una caps de rapé especial, regalo de son amic lo devot Lagartijo, que mata 'ls microbis en gros.

Fets aquests preparatius espirituals ó animals (vall dir de l' anima) se passen a fer los del cos, puig que si en Romeret estima l' animaeta, també se fa de cos lo que li convé, per' anar mes be de ventre.

Fa carregar uns quants carretons de cloruro, dos magatzems d' acit fénich y tres brigades de desinfectadors pera passar envendat a fer aparatar lo microbi, com si 's tractés del curs d' una professó de Corpus.

Després se prepara d' uns quants litrons de aygua y algunas cargas de Jerez y Mansaniya, puig que son dos andalusos pur sang los que 's

preparan al sacrifici, y 's estan indispensable la companyia de la sanch de Cristo, com si tinguessin de dir missa contínuament.
 Y comensa 'l viatge.

Lo xulet de la locomotora, al entrar en terra infestada, ve a ser un *Feu lloch*, que por-
 Los ministres, ab una herosa...
 Lla, arriban a Murcia.

Primer de tot, fumigacions per devant.
 Després, fumigacions pels costats.
 Y últimament fins per darrera van donarlos perfums.

Quan estigueren llestos de tan preventiva é indispensable tasca, begueren y menjaren de lo que ja 's portaven de fora, ab las degudas precaucions de dir avans una Ave Quiteria (no 'm recorda be 'l nom), fumigar los cuberts, plats y gots, y benehir las potas de la taula.

Menjant y bevent, parlaren un aich del cólera, si bé ab las degudas precaucions pera no rebre cap susto, y anant desinfectant las paraulas pe 'l sistema *Mansaniya* a mida que anavan sprint de la boca dels murcians.

Després de ben tips y desinfectats per dintre, sistema *Jerez*, agafaren la ullera d' un ministre y 's miraren l' hospital de colerichs... en lo mapa.

Deixaren desseguida uns quants naps portats de Madrid, y llavors, quan los venian las ganas de fer feyna, ja no tingueren temps. *Lo deber los cridava a un altre punt.*

Novas fumigacions per fora y per dintre, y cap al tren falta gent.

Al arrencar la màquina encarregaren que apretés lo pas, a fi de que cap microbi pogués seguirlos anant a peu.

Avans d' arribar a Madrid, altra vegada tornemhi a fumigar per fora y per dintre, pe 'l cap y pe 'ls peus, pe 'l devant y pe 'l detrás.

Y per fi, entraren triomfants a la villa del os, reposant de tantas fatigas, y recullint los llavors de tan empenyada victoria.

Pero com tota gran acció porta 'ls seus inconvenients, lo piramidal viatge a Murcia ha costat als espanyols la friolera de SIS MIL DUROS.

Podrà dirse ara que aquest viatge no ha tingut grans utilitats... per algú!

Preguntemho al ministre microbi, que de segur no 'ns ho negarà.

GIMNASTICH

CUESTIÓ D' AYGUAS

— Mira, Bartomeu: ahir vaig trobar la senyora Pepa, y 'm va dir que la setmana entrant marxar a la Espluga... Y nosaltres... ahont anirém?

— ¡Si... donchs anem a Banyolas, Bartomeu meu!

— Sembla que fassis lo gat: meu, meu; però ara encara no 'm ve gayre bé. Esperém duas setmanas més; eh, Ponsa...

— Bueno, però... (y en Camilo ja m' espera!)
 — Qué vols dir, però?...
 — Res... que també hi podria anar jo primer y després ja 'ns trobariam... Me sembla que aniriam millor.

— Vamos, donchs; arregla l' equipatge y ves-hi, que jo aviat pujaré (entretant estaré libre ab la Camila).

— (Ja ho tinc bé!) Per aixó no fassis cap sacrifici; vull dir que no vagis depressa.

— Bueno, pujaré quan ho tinga tot llest.
 (Cas sospitos.)

— Papá, ¿qu' anirém a Biarritz aquest any?
 — No, filla, que vull anar a Caldas de Malavella.

— ¡Ay! ves per qué!... Si apenas hi ha cap jove per allí; sembla la terra de la soletat...

— Bueno, donchs; anirém allà ahont vulgui la mamá (aquesta se deura posar de la meva part); ves, digali que li sembla.

— Molt bé diu (la mamá ray... també li agradan los joves).

(Cólera benigne.)

— Aquest any suposo que 'ns en anirém sols.
 ¡Oy, Margarida!...

— No, que també vol venir la sogra, perquè diu que com que té tants disgustos li convé distreures; además té un calor molt gran, y 'l metje li va dir que sens falta aquest istiu havia d' anar a pendre ayguas.

— (Quin metje més sabatassat!... Però, dona, si está més bona que 'l rectó Picarol, y 's conserva més bé que 'ls pantalons d' en Fontrodona.

— Qué vols que t' hi digui jo!... Tot son caràcters.

—Donchs dígali que vingui, a veure si entre tots ho arreglem.
Estich ja... hns a la punta del casquet... Si massa m'empipan foco 'l dos ab la Manuella... aquella rossa... guapa... y en fi, no li falta res: ni té sogra.

S'obra una porta y apareix en la Margarida y la sogra, la qual s'asenta, tot dient:)

—Vámos, qué voleu? Ja soch aquí.

—Escolti, sogra: vosste está determinada a venir ab nosaltres a pagar l'istiu a Argenton?

—Y donchs que 'us penséu que, m'quedaré aquí... ¡Potser si qu'encara s'arrestarian a deixarme sola ab la miquona com una bestial! Ah, no!... Advertint que a Argenton no hi vull anar.

—Donchs ¡ahont vol anar?

—A Vilafranca... al menos allí hi ha balls...

—Qui, jo?... no hi vaig a Vilafranca; vull anar a Montserrat, a la Puda, que hi ha més luxu. Y en últim cas, al dimoni, mentres voste no hi vinga.

(Colera morbo declarat.)

—Anton, ¡ahont aném aquest any!

—A treballar, noy; no hi ha pistrinchs; y tu ¡ahont marxas! a Camprodón?

—¡Ca, barrret!... no, m'och pas.

—Y aixó?

—Per la mateixa rahó que tu. No tinc un quarto.

(Colera nostras verdadera.)

MADAME FASOLETS

¡¡LAS CARRERAS!!

Tot presenciant l'altre dia lo dandé en la Gran-via dels carruages regressant del Hipódromo, tenia febre; jo meu cap bullia, y pensava... jo lo veurán.

¡Las Carreras!... Veihaiquis un títol, lo qu' es per mi, que al ferir... a jo Robert el fill, primer faria abolir tal diversión... a la carrera.

Tot aquell luxu y grandesa de corrompuda noblesa fundada en diners y orgulls, a pensar de se bellés, parlant ab totes franquesas, no ho puch veure, ni fe mal d'ulls.

Tots aquells tronchs tan preciosos, aquella coqueta tan rumbosa, aquella tipeta tan graciosa... los trobo tots fastigosos. ¡No m'agradan tanta fanfarró!

Aquell derroche excessiu d'or, d'hermosura, com qui diu a gapat ab folia d'era, me causa un dolor molt viu, es una mofa, sentir un revés a la miseria.

Si 's pogués averiguar, ¡me voldria equivar! la major part dels budochs, si us diu de feyna ¡us clar! son gent sense treballar, que viaquen de renda... puchs.

Mentres lo Comerç buada y 'l pobte sofreix y cala, y la industria peca dol, la alta societat desvalia del passeig; per res s'equalla; res l'hi importa l'edifici.

Nosaltres, que desdixats contemplam una adonxada tant luxu ab la boca oberta, y 's dels cotxes, repapats, miran la gent dels cotxats ab desprec, es cosa certa.

Y pensar que aquell insult tan directe y gens ocult a la nostra situació, a pensar de ser ben ¡al, per ser del noble gaudí nos serveix de distracció!

Sols faltaban las carreras para aumentar las fatigas d'entornarse 'l poterar: ¡per que tenint tan rufinadas miras y daltax maneras se 'a diu alta societat?

PENET DEL CARRIL

Lo diumentim va fer un any que foren fusellats a Gil los militars Ferrandiz y Bells, desinhintobern la opinió unánime de tota la Espanya.

Al cumplir any, la premsa de Girona, en representació de la de Barcelona, aná a portar un retroni de la veneració dels liberals de Catalunya devant la tomba d'aquests mártirs de libertat.

La sanció de víctimas inmoladas en defensa de una idea y se pert.

¡Que la d'entres y Ferrandiz animi a tots los demócratas la prepararse a sacudir lo jou de la esclavitud que actualment vivim!

Segons veyém nostre apreciat colega de Sabadell *Los Inheredados*, son director lo nostre amic Láz Montenegro fou condemnat a tres anys y mesos de presó, 250 pesetas de multa y adorsorias, per haberse ficat en si Deu era ó no responsable dels terremotos.

Heus aquí un rell de trossets del escrit en que dit periódic fons compte de la sentència del tribunal:

«Tal sentència, com menys, la hubera aplicado, en sus buenos tiempos, adicomo tribunal de la inquisición. Y para completo asmito de aquel horrible tribunal con los del día, hasta el juro contra nuestro compañero se celebró a puerta cerrada, burlando el ansia justa de centenares de anárquicos enojados de conocer la rectitud y dureza de los magistrados hules servidores de la burguesía.»

«¡Adelante! nos agrda que extreme sus rencoras la explotación, aunque hantimos por el amigo leal y por su triste familia. Pero como hay plazo que no se cumpia ni deuda que no se pague, y teniendo como tenemos la seguridad del valor con que el sentenciado dominó estas amargas situaciones, confiando en los propósitos de solidaridad que los bravos revolucionarios dedican a su familia, queda reducido nuestro daño a la pérdida interna de un individuo, sin que se perjudique la organización sinuosa de Sabadell. ¡Rira bien qui rira la darrera!»

De las treinta ó quaranta denuncias que té al demunt *El Progreso*, periódic de Madrid, ne han sigut falladas duas, ara de pochos dies.

Per ellas lo director del citat diari, senyor Solís, es condemnat a vuyt anys y un dia de presió per cada una; de modo que, ab duas causas, ja té demunt setze anys y dos dies de grill.

Dadas las denuncias del periódic y la afició del tribunal als vuyt y un dia, es probable que al senyor Solís li resultin de tres ó quatre cents anys de presió.

Y vegin si ab aquest govern no val mes ser un Bizco, un Melgares, ó qualsevol altre bandler, que periodista?

En fi, cadascú protegeix als seus.

Lo capita de contra-guerrillas liberals Don Ricart Busquet, ha sigut condemnat a cadena per haber fusellat al cabecilla carli Marsal, després d'una encarnisada persecució.

Si hagués sigut carli y hagués assessinat liberals, de hico que ara tindria un bon empleo.

En algo 's té de coneix que avuy es ministre l'ex-carli Pidal.

El Comercio Español, un dels molts periódics denunciats a Madrid aquests últims dies, ho ha sigut de la manera mes salada y conservadora que pugan nostres llegidors imaginar-se.

Lo fonament de la denuncia diu: «Considerando que en el número extraordinario de *El Comercio Español* puede haber algun suelto ó artículo pensable, denuncié.»

Bravissim.

Ve't aquí que seguint aquesta teoria podria ficarse a tothom a la presó, considerant que poden haber comés algun delicte.

De modo que ara per castigar ja n'hi ha prou ab que qualsevol esquit d'autoritat pensi que siga posible la comissió d'un delicte.

¡Com aném perdent la dignitat los espanyols al aguantar tals tiranias!

Y diu un periódic dels que menján del tros del pressupost: «... hacer cuanto sea posible por el bien del rey y de la monarquía, que es el bien de la patria.»

¡Yo, a y y son 13. Poso un y y n porto 13.

Nostre amic Victor Ferrer, director de *El Republicano* de Sallent, ha tingut de fugir de aquella vila, retugiantse a Fransa, a consecuencia de volerlo ficar a la presó per denuncias del periódic.

L'extraordinariet rector de dita població, a qui 's deu en gran part la persecució de que es objecte lo senyor Ferrer, pot estar tranquil pe 'l modo com sab cumplir sa missió de pau y mansuetut en la terra.

Pejo ja cal que s'espavili per quan li toqui la de perdre.

Que no tot han de ser Cocas ensucradas.

De tots modos, fallicim al director de *El Republicano* de que haja pogut posar terra en tram de la africana rectoria de Sallent y sa persona.

En lo próxim número publicarem tota la llista de composicion rebutsa para 'l Certamen Socialista de Ruus, organiat per lo Centre de Amichs de aquella ciutat.

S'ha publicat un llarch bando del nostre alcalde, prenent midas contra las enfermetats infecciosas.

Després de llegirlo m'ha brotat espontánea la següent petenera:

Señor alcalde mayor;
si quiere matar microbios,
mate usté al conservador
que nos trae más oprobios.

Deixém de rebre molts números de nostre apreciat colega *El Motín*.

No sabem si será per aflicción a sa lectura algun empleat de congress, a verque presentimero, ab la precaució de que pugan tenir algo de penable.

Son tan adelantats los conservadors en materias d'injusticias...

La qüestió dels consums es un'altra epidemia pera Espanya.

En algunas poblacions han dimitit los Ajuntaments, y en otras se preparan a no fer cap cas de las novus disposiciones.

Ja som al principi del fi del ball dels conservadors.

L'emperador de Marruecos regala deu cavalls y deu camells al nostre rey (F. D. P.)

Son animals que costan cars y que si fossen meus los daria molt barato.

A cara ó creu.

Los ministerials ja tornan a fer corre que en Ruiz Zorrilla se acostá a la frontera.

¡Ni ab lo cólera oficial y de realitat se creuen encara segurs!

Aixó del debat polític en lo Congrés pera analisar la competencia de la democracia ab la monarquía sembla un prenyas de butra, que may acaba de parir.

Ara se discuteix lo de Cuba. Ara al govern no li ve be. Ara en Sagasta hi surt ab camándulas. Ara en Martos no hi está preparat.

Es a dir, sempre un sis ó as.

Y tan poch que costa de saber si es compatible la democracia ab las monarquias.

Igual que sab tothom si es preferible un duro bo a una peseta falsa.

Hi ha molts que negan la heroicitat d'en Romero Robledo d'haber anat a Murcia.

Y jo dich y sostinc que la heroicitat ha sigut molt mes gran de lo que molts poden arribar a figurarse.

Y consti que parlo en serio.

Podrán objectarme que qualsevol altre hauria fet molt mes qu'ell, y jo aixó no 'ls ho negaré pas.

Pero com l'altre hi hauria anat sense cap mica de por, ho hauria fet sense esforç; mentres qu'en Romero, que s'estava morint no mes que de pensarhi, ha sigut per ell molt mes sacrifici agafar un gat de Jerez a Murcia que per un altre cuydar vint malalts del cólera.

Y ara n'equilme que, ab tals condicions, lo viatge no ha sigut heroich.

Fins digne de ser escrit ab lletres de merdúix.

En Cánovas y en Romero s'estaren unes vint hores a Murcia, y tots los gastos de viatge costaren sis mil duros.

De modo, que suposant (y es molt suposat) que durant aquestas vint hores féssem sempre treballs durs, los tals treballs haurian costat a la nació a rabó de cent cinquenta duros per hora a cada individu, y aixó encara d'extraordinari, puix que per altra part ja cobran lo jornal de maldura.

Vale, donquem que per molt que traballesen no tindran paguet.

Alguns espanyols trobariam que ho haurian fet millor y ab bon xich de rebalta.

Los periódichs ministerials abultan tot lo que poden los cassos de cólera de la provincia de Madrid, importantlosi poch que aixó pugja sembrar alarmas inmotivadas y donar lloch a serios disgustos.

Aquets servidors rastres é indignes, ab tal de llepar la mà del amo que 'ls tira un rosagó del pressupost, son capassos de negar fins son llinatge.

Y qué saben ells lo qu' es dignitat? Nòmims; veusho aixó tot per ells.

Compte que presentaria jo si fos ministre y tingues d'acreditar un gasto de sis mil duros per anar de Madrid a Murcia y vice-versa:

	Preusos
Per dos asientos en primera classe	500
» 1000 carnicerías de bou	1.500
» 1000 id. de moltó	2.000
» 500 gallinas	1.500
» 500 perdus	1.000
» 500 conills	750
» 500 colomins	500
» 500 ampollas de Jerez	1.000
» 500 id. Málaga	1.000
» 500 id. Montanilla	1.500
» 500 id. Champany	5.000
» 50 cargas ví bo del Priorat	2.500
» 25 quintars de pa	500
» 1000 cafés	250
» 1000 copas de licors	250
» 1000 puros de ral.	250
Y per ayguas, especíes, limpiarme las botas y anguila	10.000
Total monetas	36.000

Tot aixó es a preus corrents avay.

Ja veuhem si podria atiparme, embigarirme, y trobarhi un bon arrò.

Si per arrossayres no hi ha com los seyors ministres!

Desde 'l dilluns de la setmana entrant la fabrica de ca 'n Batlló farà dos dias de festa cada setmana.

Los obrers que no pujan meniar podran consolarse llegint la llista de gastos del viatge-llampoch dels dos ministres a Murcia.

En Agost d'aquest any se celebrará a Burdeos un Congrés gastronómich.

Ab aquest motiu a un colega local li ve salivera y manifesta desitjos de que la cunya espanyola hi estiga degudament representada.

Ja 'm figuro veure al Jurat tantant tota aquella munió de plats tan sabrosos y artísticament colocats, esperant que 'l paladar y 'l ventrell los hi porti datos pera donar son veredict.

Prou tenen rabó 'ls demagogos quan diuhen que molta gent rica té l'entenciment al ventre.

En Serrano está poch menos que a punt de fer los últims badalls.

Per lo que li queda de vida, ha sigut llástima que 'l vencedor d'Alcolea renegué d'aquella victoria, que sens dubte ha sigut la mes honorosa de tota sa vida militar.

LA GROSSA DEL POBRE VELL

Un dia e no 'l bonch d'Amor sarang plantar un arbret, que pass y tendret, que adonya e no 'l gran cur.

Al alany sempre 'l gregu, torcarse algun cop velle, mes lo ah ell m'entusiasma hna que per hi l'adrasava.

Dret y ab anava creixent, y de ab braco mes grosos, pensera ferme una creusa per don feuch soçignament.

Sent jo vell y aixó intantant, ve una tramoneta fora, y aquesil arto se n'emporta per los heranzos rodolants.

Corria lo detrás d'ell, pero ja no 'l atrapava; (tot de millo com s'algua para la creusa del pobre vell)

Malehat ma credes tort veg que tot veg ferme de ve, ma arrosena, 'l vent rabi desdentat mals greu recort.

Alta passava sem remoy al pare que ab molts anys era un fill, y ala vint anys se li emporta l'any lo rey.

A. RUSSELL

Per dirims d'aquest mes preparém una sorpresa a nostros piadosos lectores, que se 'n lleparan los dits de gust.

Per ara vagin fent salivera, qu' es cosa que s'ho val.

Pero, senyor rector de Banyeras: encara que vulga dir desde 'l peu de l'altar que no basteja cap fill dels que no 's confessin, ni deixara ser podrins als que no li compareguin a la gabia dels peccats, per aixó no ho diga ab tanta rabiola y mala cara. No veu que fa riure a sos feligresos?

Home, si no pot serho, al menos sembli un xich persona.

Tenim en cartera una correspondencia capellaneca de Sitges, que no 'ns hi ha capigut aquest número.

La setmana entrant la insertarem, y a fe de Tretze que 'm sembla que 'ns divertirem una bona estona.

A Aranjuez son molt devots.

Ariba a cólera, y en lloch de poungas vinca totor.

Lo mal fa més estragos, però no 'a donan, y la seva higiene son los periams d'incens, y 'l preservatiu las professions.

Donchs a Aranjuez s'hi moren com a moscas.

Es a dir, com a bestias.

O com a devots, que pe 'l cas es igual.

Ha sigut devotament natejada la iglesia de Valdecabullo (León).

Los Hadres, naturalment no han sigut trobats.

Mal de molta, consol de rector.

Y a Lomoviejo també han fet desapar de las joyas d'algun valor que hi havia a la iglesia.

Y tampoch han trobat als devots.

Será per un altre die.

L'arcalde de Puerto de Santa Maria ha fet fer un pregó pera cridar al poble a missa y a confessarse.

Y creuran que per aixó... ni 'ls milis!

Y es que en aquest temps malvat ja ningú vol resignarse, y preferix condemnarse a creure l'autoritat.

Un incendi ha destruhit lo convent de Santa Clara de Oñate.

Será també d'aixó responsable la Proviencia?

Y consti que jo no m'embolico, que a n' en Montenegro li han clavats tres anys y pico per fer aixó mateix ab los terratenents.

Diu la mestissa UJQ que robar periódichs liberals no es pecar.

Convingut.

Y enviar trams al cel pe T camí directe, es una obra de misericordia.

CANTARELLAS

Surt si pots a la finestra que vull dirte quatre coses: Si no fossis tan lleigeta tindries algo de bo.

Filla meua no reneguis al no tenir lo millor pic, pero en h, si es que lo desitjas, escollava, que pagars.

Quen vulgas que vingui adiant que 'l recit meu portars, pero avans donans tres pelax que me 'l desenganyars.

ARRABIAL

XARADA

Lo meu ho n' es arbrualt que fa molt petit total.

L. P.

ANAGRAMA

— Abont vas tot, que no tens fret? — Ja, me 'n vaig cap a total a fer una xar d'un plat que té lo meu principal.

ARRABIAL

SINONIMIA

En total té dues tot que en bagasta li ha donat, y factor, si te 'n fas tot, ell mateix m' ho ha costat.

TRENCA-CAPS

JA el Tomàs!

Ab aquestes lletres, degudament combinadas, formar lo títol de una molt coneguda xarveta.

SIX BRON

SOLUCIONS

A LAS CAMBIAS DEL NÚMERO PASSAT

ANAGRAMA: — Magi. Maig.
XARADA: — Tu no la.

Topografia LA ACADEMIA. Borda de la Universitat, 4. Barcelona

CORRESPONDENCIA

Auguste éssat: No fan pèni lo pes — J. Espunya Ribot: ídem — Arribabaly: La primera tarada dolenta, la segona bona, los simpaties filas, y las cantarellas miga (ha mi) rubim — A. C. Llaró: No serveix. — Turió: No filan prou. — Japet del hort: Tampoch serveix. — Ton Pato: Es tot horrosorament bunyol. — A. Russell: Aniran las dues poesias. — Madame Fausolete: Ho retorcíem y anirà. — Pepet Simpatich: De lo que envia m' anirà bastant. — Ramó Nafra: Ja haurá vist que no fou possible 'l cambi per estar la publicat. — J. Prats y N.: De 'l pensament de la poesia, pero la verificació no pot anar. De la demás no posarem sign. — A. Toldrà: Los sonets son molt dificils, y no estranyo que 'l seu no fil prou be, que si aixó no fos, ja 'l hauriam publicat. — F. Sobrecadell: Lo mateix que el anterior tinch que diré a vosté del meu sonet. — Piarre de Vilanova: La poesia no hía. Anirà alguna epítih. — J. Aranzagal y S.: De de pensament de la poesia, pero es bastant incorrecte, per lo qual tendria d'esser bon xich retocada pera sa publicació, lo que fa que res prometim sobre la mateixa. Anirà algo del demás que envia. — Sallret de Palafrugell: Igual que dídem primerament al de mes anant. — Sòch 'l altre: També a vosté li correspon la mateixa respasta que als dos anteriors.

Dos héroes per forsa